



PARAULA I VIDA

Goig pasqual, testimoni, cultura i amor fidel



Trobem avui diversos motius per a la festa i l'alegria. Celebrem el goig pasqual del tercer diumenge de la Pasqua de Resurrecció, i alhora, a tot Catalunya i a tota l'Església, agraïm l'exemple màxim de testimoni del gran màrtir Sant Jordi, que va donar la vida per fidelitat a Crist, el seu Senyor, el Rei dels màrtirs. I seguint una tradició centenària, aquest dia les persones que s'estimen es regalen roses simbòliques de l'amor fidel i llibres que obren finestres a l'esperit, ja que la cultura sacia i consola les nostres vides.

La mort i la resurrecció de Jesucrist són la màxima expressió de l'amor diví i alhora el testimoni suprem de l'amor que un home pot donar per la seva fe i el seu amor a Déu, el seu Pare. Des dels primers segles del cristianisme fins als nostres dies, molts cristians són perseguïts, torturats i executats per la fe en aquest Jesús, afirmant que viu, que ha vençut els poders foscos del mal i del pecat, i que ha obert un camí d'amor servicial que tindrà la seva plenitud en la vida eterna promesa als qui el segueixin: «Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més» (Jo 11,26).

Els màrtirs són considerats models de vida cristiana, ja que van donar testimoni de la seva fe fins al final, fins i tot davant de la mort. Models de virtut i intercessors nostres davant Déu, van plantar cara al mal. I especialment Sant Jordi, patró de Catalunya amb la Mare de Déu de Montserrat, és aclamat a tota la cristiandat com un gran lluitador contra el maligne, protec-

tor dels febles i alliberador de totes les esclavituds. La llegenda més coneguda sobre Sant Jordi és el seu combat contra el drac, que representa el mal i l'opressió, i la victòria alliberadora de la donzella gràcies a la seva fe en Déu i la seva valentia. La llegenda simbolitza la lluita que tot cristià ha de lliurar contra les forces del mal i la importància de mantenir la fe, fins i tot en situacions difícils i en ambients hostils.

També en el nostre temps es donen martiris i nous combats, com per la defensa de la vida en totes les fases, la veritat, l'amor fidel i obert a la vida, la defensa dels oprimits i no vendre's als diners, el poder o la corrupció. Un exemple per a la fidelitat dels enamorats i les famílies cristianes que viuen immersos en tantes dificultats. El poder del martiri rau en la capacitat d'inspirar els altres a seguir l'exemple dels qui van patir i van morir per la fe. El martiri es pot veure com una forma extrema de resistència pacífica contra l'opressió i la injustícia, i com una afirmació de la dignitat humana i la llibertat religiosa. Els màrtirs inspiren les generacions posteriors i ens han d'inspirar a nosaltres.

El goig de la Pasqua casa bé amb la Diada de Sant Jordi, que és dia de roses i llibres, dia dels enamorats, dia de commemoració de l'aniversari de la mort de Cervantes i de Shakespeare, dia de compromís per la nostra fe cristiana, perquè sigui ferment d'esperança i de caritat, i estímul per al servei a la cultura i al país.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Admissió a Ordes de 4 seminaristes



En el Dia del Seminari, el dissabte 18 de març, i a la Santa Catedral Basílica de Santa Maria d'Urgell, va tenir lloc l'admissió als Ordes de 4 seminaristes d'Urgell: Carlos Rosas Portela, Edinson Salas Guerra, Gilberto Bea Bisa i Mateo Arias Arango. L'Eucaristia fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pels vicaris generals d'Urgell així com pel Rector del Seminari, Mn. Gabriel Casanovas. També l'acompanyaren altres mossens amics i alguns dels seus companys seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Solsona i de Lleida. A l'homilia, l'Arquebisbe animà els joves seminaristes a fer-se del tot disponibles a Jesús i a l'Església, que amb el senzill però significatiu ritu de l'Admissió al sagrament de l'Orde confirmava la seva vocació al ministeri ordenat. Rebien una benedicció i alhora eren fets benedicció per als germans.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Gaudium et spes: la qüestió social i la pau (i II)

Entre els camins polítics que els Estats han de recórrer per tal de construir la pau mundial, la *Gaudium et spes* assenyala tres accions concretes: una valenta i forta tutela del dret de les persones, que impedeixi l'extermini de pobles sencers i de minories ètniques; un compromís més decisiu i convençut per perfeccionar les convencions internacionals; i, en tercer lloc, la guerra només en cas de legítima defensa, després que s'hagin esgotat tots els mitjans pacífics. Per

edificar la pau cal primer de tot des- arrelar les causes de discòrdia entre els homes, que són les que alimenten les guerres. Moltes d'aquestes causes provenen de desigualtats econòmiques i del retard amb què es busca el remei necessari.

Cal, doncs, que la comunitat internacional respongui a les exigències del bé comú universal, tenint particularment en compte les nombroses regions que es troben encara avui en estat de misèria intolerable.

La pau del món depèn, doncs, d'un nou ordre mundial que promogui la solidaritat universal. Depèn, en última instància, de la solució dels problemes del desenvolupament dels països més pobres...

No es tracta, però, segons la *Gaudium et spes*, d'ajudar de qualsevol manera.

Cal passar de la perspectiva de l'assistència, que no trenca l'esquema de relació del vell i del nou colonialisme, a la perspectiva de la solidaritat, en

què la finalitat precisa és alliberar de la necessitat i de la dependència, fent elevar de manera particular els recursos dels pobles que aspiren a l'emancipació i al desenvolupament integral.

Els pobles que estan en vies de desenvolupament han d'entendre bé que han de buscar expressament i fermament, com a fi propi del progrés, la plena perfecció humana dels seus ciutadans.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

PALABRA Y VIDA

Gozo pascual, testimonio, cultura y amor fiel

Encontramos hoy diversos motivos para la fiesta y la alegría. Celebramos el gozo pascual del tercer domingo de la Pascua de Resurrección, y al mismo tiempo, en toda Cataluña y en toda la Iglesia, agradecemos el ejemplo máximo de testimonio del gran mártir San Jorge, quien dio su vida por fidelidad a Cristo, su Señor, el Rey de los mártires. Y siguiendo una tradición centenaria, en este día las personas que se aman se regalan rosas simbólicas del amor fiel y libros que abren ventanas al espíritu, pues la cultura sacia y consuela nuestras vidas.

La muerte y la resurrección de Jesucristo son la expresión máxima del amor divino y al mismo tiempo el testimonio supremo del amor que un hombre puede dar por su fe y su amor a Dios, su Padre. Desde los primeros siglos del cristianismo hasta nuestros días, muchos cristianos son perseguidos, torturados y ejecutados por su fe en este Jesús, afirmando que vive, que ha vencido a los poderes oscuros del mal y del pecado, y que ha abierto un camino de amor servicial que tendrá su plenitud en la vida eterna prometida a los que le siguen: «*Quien cree en mí, aunque haya muerto vivirá, y todo el que vive en mí, no morirá jamás*» (Jn 11,26).

Los mártires son considerados modelos de vida cristiana, ya que dieron testimonio de su fe hasta el final, incluso ante la muerte. Modelos de virtud e intercesores nuestros ante Dios; plantaron cara al mal. Y en especial San Jorge, patrono de Cataluña con la Virgen de Montserrat, es aclamado en toda la cristiandad como un gran luchador contra el maligno, protector de los débiles y liberador de todas las esclavitudes. La leyenda más conocida sobre San Jorge es su combate contra el dragón, que representa el mal y la opresión, y su victoria liberadora de la doncella gracias a su fe en Dios y a su valentía. La leyenda simboliza la lucha que todo cristiano debe librar contra las fuerzas del mal y la importancia de mantener la fe, incluso en situaciones difíciles y en ambientes hostiles.

También en nuestro tiempo se dan martirios y nuevos combates, como por la defensa de la vida en todas sus fases, la verdad, el amor fiel y abierto a la vida, la defensa de los oprimidos y el no venderse al dinero, el poder o la corrupción. Un ejemplo para la fidelidad de los enamorados y las familias cristianas que viven inmersos en tantas dificultades. El poder del martirio radica en la capacidad de inspirar a otros a seguir el ejemplo de aquellos que sufrieron y murieron por su fe. El martirio puede ser visto como una forma extrema de resistencia pacífica contra la opresión y la injusticia, y como una afirmación de la dignidad humana y la libertad religiosa. Los mártires inspiran a las generaciones posteriores y deben inspirarnos a nosotros.

El gozo de la Pascua casa bien con la Diada de Sant Jordi, que es día de rosas y libros, día de los enamorados, día de conmemoración del aniversario de la muerte de Cervantes y de Shakespeare, día de compromiso por nuestra fe cristiana, para que sea fermento de esperanza y de caridad y estímulo para el servicio a la cultura y al país.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Es presenten les actes del simposi sobre Teologia Fonamental del Sacerdoci

La Facultat de Teologia de la Universitat San Dámaso (UESD), el «Centre de Recherche i d'Anthropologie des Vocations», la Comissió Episcopal per al Clergat i els Seminaris, i la Càtedra Mossèn Sol (Universitat Pontificia de Salamanca) van organitzar a Madrid la Jornada «Per a una Teologia Fonamental del Sacerdoci». Presentació de les actes del simposi internacional dels dies 17-19 de febrer de 2022».

L'acte va tenir lloc al saló d'actes del Seminari Conciliar de Madrid el 15 de març, presidit per l'Arquebisbe de Madrid i Gran Canceller de la UESD, Cardenal Carlos Osoro. A l'obertura van intervenir el President de la Comissió Episcopal per al Clergat i Seminaris, Mons. Joan-Enric Vives; i el Degà de la Facultat de Teologia de la Universitat San Dámaso, Gabriel Richi; el professor de la Universitat Pontificia de Salaman-



ca, Gaspar Hernández Peludo; així com els professors Ángel Cordovilla, de la Universitat Pontificia de Comillas, i Félix Arocena, de la Universitat de Navarra, que van dissertar sobre qüestions actuals sobre el ministeri presbiteral. El Cardenal Marc Ouellet, Prefecte del Dicasteri per als Bisbes, va clausurar la trobada amb la ponència «Per a una Teologia Fonamental del Sacerdoci».

El llibre de les actes en espanyol, en dos volums i 1.000 pàgines, ha estat editat a Publicacions Claretianes, i recull totes les ponències i comunicacions del simposi tingut a Roma l'any 2022. Nombrós públic hi va assistir i entre ells el Cardenal Antonio M. Rouco, el Bisbe auxiliar de Madrid Jesús Vidal, els directors del Secretariat de la Comissió de Clergat i Seminaris, i el Vicari general d'Urgell Mn. Ignasi Narvari.

Nou coordinador de Vida Creixent i preparació de la trobada diocesana



El moviment Vida Creixent del Bisbat d'Urgell ha iniciat els preparatius de la propera trobada diocesana prevista per al dia 7 de juny al Seminari Diocesà de La Seu d'Urgell, amb un canvi de coordinador. La Comissió del moviment es va reunir el 27 de març a la Casa del Bisbat, amb el Consiliari Mn. Jordi Vázquez i els representants dels diferents moviments parroquials de la Diòcesi, en una tro-

bada en la que la persona que ha estat fins ara la Coordinadora Sra. M. Carme Ribes, ha passat el testimoni al Sr. Mariano Carbonell Perpinyà, d'Organyà.

M. Carme Ribes, acabant el termini del seu nomenament, ja havia anunciat a la Comissió que volia deixar el càrrec, a través del qual ha prestat servei al moviment des de l'any 2008, per raons personals i familiars. Mn. Jordi Vázquez li va agrair tot el servei, les ganes i l'alegria interior amb les que ha dut a terme aquesta tasca. També l'acompanyament que ha pogut fer al llarg d'aquests anys dels diferents grups parroquials del moviment Vida Creixent. Va rebre en agraïment una Mare de Déu d'Urgell. Després d'aquest simbòlic acte es va fer el traspàs a Mariano Carbonell.

La trobada diocesana, que enguany serà a La Seu d'Urgell, continuarà visites al Museu Diocesà d'Urgell i al Conjunt Catedralici, i estarà presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex_es: «Davant el misteri de l'infinit que ens sobrepassa i ens atreu, les religions ens recorden que som criatures; no som omnipotents, sinó homes i dones en camí cap a la mateixa meta celestial» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «Si tenim la mirada posada en Jesús, les mossegades del mal ja no poden dominar-nos, perquè Ell, en la creu, ha pres sobre sí el verí del pecat i de la mort, i ha derrotat el seu poder destructiu» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «De la Creu de Crist aprenem l'amor, no l'odi; aprenem la compassió, no la indiferència; aprenem el perdó, no la venjança» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «En el camí espiritual i eclesial no hem de perdre de vista el record de quants ens van anunciar la fe, perquè fer memòria ens ajuda a desenvolupar l'esperit de contemplació per les meravelles que Déu ha realitzat en la història» (15 de setembre).



Mons. Vives participa en el Fòrum Omnes a Madrid

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió episcopal per al Clergat i Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola, i el Dr. Carlos Chiclana, Psiquiatra i autor de *Retos, riesgos y oportunidades de la vida afectiva del sacerdote*, van ser els ponents del Fòrum Omnes centrat en la «Vida afectiva i personalitat sacerdotal. Claus per a la formació», organitzat juntament amb la Fundació CARF i amb la col·laboració del Banc Sabadell.

Desenes de persones es van donar cita a la seu de la Fundació Carlos de Amberes de Madrid, la tarda del dimecres 15 de març per a aquest Fòrum de la revista *Omnes*, en què es van posar en relleu la necessitat de formació clara i adequada en el temps del Seminari i al llarg de la vida sacerdotal, així com les conclusions prin-



cipals que l'equip del Dr. Chiclana ha extret del seu estudi «Retos, riesgos y oportunidades de la vida afectiva del sacerdote», en què van participar més d'un centenar de sacerdots i seminaristes.

El director d'*Omnes*, Alfonso Riobó, va destacar en la benvinguda que «l'afectivitat i la felicitat estan molt relacionades», i que una bona formació pot integrar «l'afectivitat en el conjunt de la personalitat», un aspecte neces-

sari per a la plenitud de qualsevol persona. Mons. Vives va destacar el llibre anomenat *Formar pastores misioneros*, document de la CEE que va obtenir unanimitat total per part dels bisbes espanyols, essencial per a comprendre el procés formatiu dels sacerdots i els seminaristes. En aquest text, es pot apreciar que «la formació sacerdotal és un únic gran camí». Va partir de la idea que el sagrament de l'Orde consisteix a fer arribar la gràcia de la pater-

nitat de Déu a tothom. El sacerdot, va explicar, «és portador les 24 hores del dia, tota la vida, fins que mori, de la gràcia de l'orde sacerdotal per a l'Església i per al món». Precisament per això, és important que «el procés formatiu duri tota la vida, i no només durant l'època del Seminari».

En aquest sentit, va destacar que «psiquiatria i formació sacerdotal han d'anar juntes, han de cercar juntes el benestar dels nostres sacerdots i seminaristes». Especialment important és «la col·laboració en el període de discerniment vocacional, a l'entrada del Seminari, al moment dels escriturins de l'ordenació, i en moments de revisió al llarg de l'exercici del ministeri».

Tot això sense oblidar que «un es forma també a si mateix, acollint el do de Déu, deixant que et formi l'Esperit Sant a l'Església i als camins que la vida ens obri».

Sopar de la Fam a La Seu d'Urgell



El grup de Mans Unides de La Seu d'Urgell va organitzar, el dimecres 22 de març, un Sopar de la Fam amb l'objectiu de sensibilitzar i recollir fons per a un nou projecte solidari a països del Tercer Món.

Una seixantena de persones es va trobar al menjador de l'Escola La Salle a La Seu, en un acte que tenia molt de retrobament, després de tres anys de no poder-se dur a terme. Hi van assistir la comunitat de Germans de La Salle, l'Arquebisbe d'Urgell, la Presidenta diocesana de Mans Unides Teresa Cabanes, la responsable local Rosa M. Carratalà, el Rector Mn. Ignasi Navarri, així com les autoritats locals Alcalde i Vicealcalde, alguns regidors, la responsable de l'Oficina del Delegat territorial del Govern de la Generalitat a l'Alt Pirineu i Aran.

Mn. Ignasi Navarri va donar la benvinguda als assistents i agrai l'acollida de l'Escola La Salle, i després la Presidenta de Mans Unides va explicar el projecte d'enguany, pel qual s'invertiran més de 37.000 euros: el suport a les famílies de 6 poblats de la zona de l'Índia anomenada Akola, on els infants i les mares pateixen greus desnutricions i anèmia. Després feu un repàs de les activitats que s'han dut a terme en els darrers mesos i es va visionar un vídeo sobre l'activitat de Mans Unides al món. En acabar el sopar d'entrepans, se celebrà la tradicional rifa i es van recollir els sobres amb les aportacions. Enguany es van recollir 1.880 euros.

Mons. Joan-Enric Vives va cloure l'acte amb un parlament en què va posar en relleu la importància de les aportacions de tots en la construcció d'un món millor i va valorar molt i va agrair la deïxa testamentària que la Sra. M. Roser Viñas havia fet a Mans Unides, i que assegurarà poder dur a terme altres projectes de manera continuada. Va posar en relleu que tots els diners que són lliurats a Mans Unides es dediquen als projectes i no se'n guarda cap, fent que el treball de suport a les comunitats més fràgils de la terra es pugui mantenir. Va valorar molt la tasca de les dones que formen part de Mans Unides a tota la península i, especialment, les de la contrada: la seva dedicació i el seu esforç vers aquells que tenen necessitats en el Tercer Món.

NOTÍCIA



Consagració del Sant Crisma i els Olis dels Malalts i dels Catecúmens.

Dins de la celebració eucarística de la Missa Crismal, el passat 3 d'abril, es va consagrar el Sant Crisma, que acompanyarà la vida sacramental de la Diòcesi al llarg de tot l'any, i també es van beneir l'Oli dels Malalts dins el cor de l'anàfora i, després de la comunió, l'Oli dels Catecúmens en un moment de gran intensitat. La Missa Crismal fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada per Mons. David Abadías, Bisbe auxiliar recentment incorporat a l'Arxidiòcesi de Barcelona, així com per la pràctica totalitat dels preveres i diaques de la Diòcesi d'Urgell.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1C 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

27. □ Dijous [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entro-

nitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Océania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària do-

minicana, dra. de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a. 36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

Diumenge III de Pasqua (A)

COMENTARI

«La mort no podia retenir-lo captiu»

No és fàcil entendre plenament què és la Resurrecció. Els textos d'aquests diumenges ens hi van ajudant. A l'evangeli trobem l'escena deliciosa dels deixebles d'Emmaús: dos deixebles, desanimats: *Nosaltres esperàvem...* ara ja no esperen res, per això abandonen el grup del seus companys, tot i que hi ha indicis que alguna cosa ha passat en relació amb el cos de Jesús: Sí, però a ell no l'han vist pas. Volen veure Jesús. Però Jesús els acompanya i no se n'adonen, tot i sentir un neguit en el seu interior: *No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Aquest era el seu problema: no havien entès que el camí de Jesús havia de passar per la mort per arribar a la vida: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Ara, amb l'ensenyament de Jesús i amb l'Eucaristia, descobreixen el Ressuscitat: *Prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué.* Volien veure Jesús però quan descobreixen que és ell, Jesús desapareix. Ja en tenen prou; han experimentat la presència del Ressuscitat! I per això ara fan onze quilòmetres de retorn per a portar aquesta gran notícia als seus germans: *Realment el Senyor ha ressuscitat!* El Crist ressuscitat l'han trobat en la Paraula de Déu, en l'Eucaristia, en l'acollida al germà: aquí descobreixen el Ressuscitat. Aquesta resurrecció és el que proclama Pere el dia de Pentecosta: *Jesús de Natzeret Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort que de cap manera no podia retenir-lo captiu.* Pau recorda que vam ser rescatats amb una sang preciosa, la de Crist. Per això demana: *Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món.* Creure en el Ressuscitat demana una fe profunda en ell, canviar l'estil de vida, refer la comunitat, escoltar la Paraula de Crist, acollir els germans, no tenir por de la mort, vençuda per sempre més, viure amb gran esperança; i compartir aquesta gran notícia amb els nostres germans.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzeret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzeret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonaré la meua vida enmig dels morts, ni deixaréu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havieu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzeret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguí més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonaré en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?».

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.